

Минало се що се минало, единъ день царьтъ излѣзълъ вѣнъ отъ града да се поразходи. Край пѣтя имало разпрегнати кола съ дърва. Като минавалъ край колата, царьтъ чулъ, че двама колари се карали. Той се приближилъ и попиталъ:

— Защо се карате, колари? Не видите ли, че царьтъ минава край васъ?

Единиятъ коларъ казалъ:

— Караме се, царю, защото моята кобила ожребила нощесъ едно конче, а тоя коларъ казва, че кончето е негово.

Другиятъ коларъ рекълъ:

— Мое е, царю, кончето. Тая сутринъ, рано, рано го намѣрихъ сгушено между двата вола при моитѣ кола. Ето, погледни, и сега още е тамъ.

Царьтъ не мислилъ много, а отсждилъ:

— Дето е намѣрено кончето, тамъ и ще си остане.

И коларьтъ съ воловетѣ получилъ кончето, макаръ че то не било негово.

Другиятъ коларъ си отишелъ въ къщи наскърбенъ. Той разказалъ на жена си, какво му се случило. А тя му рекла:

— Иди се оплачи на царицата. Тя е милостива къмъ всички. Може да ти помогне. Нали и тя е била нѣкога бедна като насъ.

Коларьтъ отишелъ при царицата. Разказалъ ѝ, какъ стои работата и добавилъ:

— Ти майка, ти сестра, царице, помогни ми да си взема кончето.

— Ще ти помогна, — казала царицата, — ала нѣма да казвашъ никому, че азъ съмъ те научила какво да правишъ.

— Нѣма да казвамъ.

— Тогавя слушай. Утре иди на сжщото мѣсто, дето си видѣлъ царя. Той пакъ ще излѣзе на разходка и ще мине край тебе. Ти си приготви една мрежа за риба. Щомъ го видишъ, почни да хвърляшъ мрежата по пѣтя и се преструвай, че ловишъ риба. Царьтъ ще те попита: „Какво правишъ?“ Ти отговори: „Ловя риба“. Той ще рече: „Риба на сухо лови ли се?“ А ти му отговори: „Ами волове кончета раждатъ ли?“ Царьтъ ще разбере, че е постѣпилъ несправедливо и ще заповѣда да ти върнатъ кончето.